

© 2009, 2012 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Francesco Mancini (1679-1758),
Lupta dintre Amor și Pan (detaliu)

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
ALDULESCU, RADU

Proorocii Ierusalimului/Radu Aldulescu. – Iași: Polirom, 2012.

ISBN print: 978-973-46-2556-7
ISBN ePub: 978-973-46-2300-6

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

ALDULESCU **RADU**

Proorocii
Ierusalimului

POLIROM
2012

Zăpușeala de iulie era umedă și avea gust de funingine și sfârșeală. Picoteau, lungiți pe hanorace și pufăiau alene din țigări cu cutiile de bere în față, ca niște lucrători după o zi grea, osteniți, plictisiți, cât vor mai trebui să facă pe copiii să impresioneze și să convingă? Li se cam luase de maimuțarcala asta, ei nu mai erau de mult copii, dar n-aveau încotro.

Deciseseră, da, or să ceară, or să ceară până li s-o usca limba-n gură; se simțeau prea turmentați de alergătura și emoțiile de peste zi ca să se apuce de buzunărit... Să ceară, da, numai de s-ar apuca odată. Timpul trecea și tot nu le venea să se urnească, și dacă ar fi apucat să-i ia somnul... Cu ochii mijiti, Robert parcă ar fi dat să povestească un vis în care se căznea să creadă, și dacă ne-am urca acum într-un tren din astea, iar Claudiu că unde ai vrea să te ducă trenul ăla?

Ierusalim își stropea cu bere din gură palmele și încheieturile. Se spăla ca o pisică lingând berea prelingându-se spre coate și înmuindu-i sângele închegat amestecat cu jegul Parisului, miorlăind cu o voluptate trufașă, bine că nu mi-am tăiat venele în nenorocirea aia de geam... Ce v-ați fi făcut dacă ați fi rămas fără mine? Ai? La care Robert hohoti, păi fără el nu le-ar fi rămas decât să-și ia gâtul, ca să se ducă după el pe lumea ailaltă să-i ajute să-și facă normele, hă-hă-hă... Ba bine că nu, s-ar fi suit într-un tren, el și Claudiu, un tren care să-i ducă acasă-n România, și Claudiu că ți-e dor cumva? Păi cum dracu', făcu Robert înecându-se și tușind și scuipând un guguloi de flegmă neagră peste șervețelele sendviciurilor, mă piș pă România, nu-mi mai trebuie...

Chiar nu le mai trebuia. Nu știau ei și traiul de acolo? Pe străzi și-n Gara de Nord din București era de departe mai rău decât aici. Cu tot omorul

pe care-l luaseră în primele săptămâni ale sejurului parizian, cu toată hăituiala asta pentru norme, tot era bine că aveau un loc unde să tragă noaptea, paturi curate și un frigider plin cu de toate și niște părinți la care puteau căsca gura la o adică, oricât de ai dracului erau. Râvna Casei Tale, torcea Ierusalim. Mare și bun ești, Dumnezeule, și ești mereu aproape... Îl simt, Robert și Claudiule, e un abur și-un fum și-o mireasmă care alină, oblojește, și Claudiu trezit din somn speriat și ridicându-se în genunchi, ce cretin, copil al străzii handicapat... Îl simte, deh, mă duc să mai iau niște bere ca să-l simțim și noi. Ai băut singur toată berea, Ierusalime, io și Robert abia dacă am gustat. Râvna Casei Tale de alcoolist jegos, șobolan de canal, pișa-m-aș pe râvna... Ierusalim îi dădu un brânci lungindu-l la loc pe ciment, și Claudiu zvârcolindu-se prin praf ca lovit de o criză de epilepsie, și Ierusalim încălecându-l și Claudiu aruncându-se peste ei. Se tăvăliră preț de un minut printre hanoracele lor dimpreună cu chiștoace, cutii de bere și șervețele, injurându-se și scuipându-se, maimuțărindu-se. Când se opriră să-și tragă sufletul, văzură că cineva se uită la ei cu niște ochi înlăcrimați de timiditate. Un omuleț grasuț, cu plete cărunte, linse pe creștet și adunate la spate într-o codiță, cu un smoc simpatic de barbișon și îmbrăcat într-o cămașă largă înflorată. Ce vroia asta de la ei? Păi să meargă cu el, copii, am niște mobilă de cărat... Plătesc bine.

Îl măsurară mahmuri, parcă-l știau de undeva, de la televizor parcă, semăna cu un conte sau marchiz din niște filme. Arăta cam de statura lor, ceea ce era pe cale să-i deruteze, și nu se mai întâmplase până acum să-i solicite cineva pentru cărat mobilă. N-aveau ei fason de hamali, iar la bagaje, să ducă la tren, nu se încurcau. Pentru

șapte-opt franci, mai bine lipsă. Timp pierdut și oase rupte degeaba. O ținea de-a surda că plătește bine de tot, că n-o să le pară rău... Se cam fofila, îi cam lua de fraieri piticul, așa încât Claudiu îl abordă mai direct cu uile ce este, domnule conte, dacă vreți să vă jucați cu noi, să știți că vă costă trei mii de franci.

Surâdea încurcat contele și marchizul. Îi văzuse doar adineaori jucându-se și nu părea deloc dispus să se tăvălească cu cămașa lui înflorată pe cimentul ăla mizerabil. Ierusalim îi explică pe un ton repezit, din care ai fi putut înțelege că-și pierduse răbdarea, cum că dacă vrei să ne fuți, marchize, trei mii de franci, și uite-l luminându-se la față, dar încă fofilându-se. E mult trei mii de franci pentru buzunarele lui. N-avea atâta bănet, și Robert strâmbându-se iritat, două mii cinci sute ultima strigare, și hai, conte, suntem de meserie. Îți facem o lucrare de-ai să ne pomenești câte zile oi avea, la care el că tot e mult, e prea mult, nu sunt atât de bogat, și Claudiu lătrându-i în nas, scoate repede două mii cinci sute de franci, dacă nu vrei să zbier acum după poliție, hai, hai, repede!...

Copiii îl inconjuraseră, îl ciupeau de gură și-l trăgeau de codiță și-i biciuiau obrazii bucălați cu vorbele lor pline de stropi de salivă, repede, repede, două mii cinci sute. Te dăm pe mâna poliției, poponarule, pedofilule, vampirule... Te dai la noi, ai? și marchizul că să stea puțin, copii, să ne-nțelegem. Ei vor două mii cinci sute de franci pentru toți trei, dar el n-are nevoie decât de unul singur, îi e de-ajuns unul. Îl impunse cu degetul în burtă pe Ierusalim, de tine așa avea nevoie, blonduțule, îți dau opt sute de franci. E bine? Blonduțul avea însă socotelile lui și era neînduplecat: și pentru unul și pentru doi și pentru toți, tot două mii cinci sute trebuia să dea, și nu te juca cu focul, marchize.

Îi cam ardea de joacă însă, trăgea de timp, se lega de accentul lor ciudat pe care nu era în stare să-l recunoască, copilași, ce nație sunteți? Italieni, portoricani, spanioli... Parcă ceva pe-acolo, și că să aveți grijă, copilași, Parisul e un loc periculos noaptea, se întâmplă multe... Ie dă treabă tare piticu' ăsta, le poartă de grijă, dar habar n-are cu cine s-a încurcat... Ierusalim îl avertiză, marchize, noi suntem români, și Robert semețindu-se, români cu jar în găoază. Pentru un fleac de două mii cinci sute de franci or să-l facă fericit, marchize, o să dai în turbare, o să mergi dând din cur pe stradă când o să-ți aduci aminte de noi...

Lăcrima pofcios, șovăitor, se simțea constrâns, dar îi plăceau prea mult copiii. Consimți în sfârșit să-i ia pe toți trei în mașina lui. Străbătură orașul până în fața unei vile de pe o străduță dosnică din apropiere de Champs Elysées. În ultimul moment se răzgândi. O să-l ia doar pe îngerașul ăsta blond, de ceilalți nu are nevoie. Era probabil singur acasă și-i era frică să se încurce cu toți trei. Copiii ăștia prea arată ca niște sălbăticiuni, care-ar fi în stare de orice la o adică. Unuia singur poate i-ar fi făcut față, merita riscul, dar cu toți trei n-ar fi scos-o la capăt. Robert și Claudiu n-aveau nimic împotriva, să și-l ia pe Ierusalim dacă-l place așa tare. Dar nu înainte de a le da cei două mii cinci sute de franci cum le-a promis. Banii, piticule, păi ce credeai? Banii? făcu el cu un aer de o inocență absolută, ca și cum habar n-ar fi avut de așa ceva, nici pomeneală să fi intrat în înțelegerea lor, la care Claudiu că, băi cărpănosule, să nu încerci să ne protestezi că te-ai ars. Escrocule! și ssst, copii, mai încet, nu mai strigați că v-aude lumea. N-am bani la mine. Îi am sus, în casă, și copiii iarăși bulucindu-se pe lângă el, amenințând, mârâind, arătându-și colții, sunt chiar niște sălbăticiuni

puse pe jaf, niște copii totuși, niște sălbăticiuni în devenire... Robert îi scosese poala cămășii din pantaloni și se agățase de ea ca de fusta unei mame, trăgând ritmic, banii, banii, banii... Dă-ne banii, grasule, că te lăsăm în pielea goală, te dezbrăcăm! Te castrăm! Îți tăiem puța aia cât o circașă și-o dăm la rațe!

Se lăsa prins în hârjoneala lor. Prea tare-i plăcea, îi întărâta ca pe niște căței, îi îmbrâncea și el la rândul-i și-i trăgea de hanorace, chicotind și chițâind excitat, abandonându-se acestui preludiviu promițător. Joaca prevestind extazul, durerea amestecându-se cu plăcerea, și vina și sila și amăgirea și speranța... Ispita băltind în adâncul viscerelor, lăsați copiii să vină la mine, să se hrănească din hoitul acesta nevolnic...

Reprezentăția nu era însă gratuită. Un bun prilej pentru Ierusalim ca să-l caute prin buzunare. Găsi o legătură de chei și-un portofel căruia îi cercetă conținutul la lumina felinarului, în timp ce Robert și Claudiu se opinteau să-l distreze pe marchiz. Niște bancnote de o sută de franci, șase la număr, atât. Opri banii și aruncă portofelul în întuneric de-a lungul străzii. Desprinse apoi cheia mașinii din legătura de chei pe care o lăsă pe caldarâm, sub felinar, după care se amestecă iarăși în joaca tovarășilor săi cu marchizul, ca să bage cheia mașinii în buzunarul blugilor de la spate al lui Robert și banii în buzunarul lui Claudiu. Le trase câte o palmă peste fund, și vedetă mașina, în românește, și pe urmă în franțuzește, marchize, hai să mergem la treburile noastre.

Prea înfierbântat ca să-l audă, așa că Robert și Claudiu se traseră înapoi doi pași și-și scuturară mâinile, ca și cum s-ar fi dezis de el, da, joaca se terminase, să meargă fiecare la treburile lui, du-te, du-te, du-te... Și uite-l, în sfârșit, dezmeticindu-se,

ca ieșit din transă, și luând-o peste stradă, ținându-l strâns pe Ierusalim de după umeri, ca pe o achiziție valoroasă ce i-ar putea fi furată. Ajuns în fața porții, mâna lui fierbinte și tremurândă prinse să mângâie și să frământa șlițul îngerășului blond și se întoarse apoi printre picioare pipăind febril fesele mici.

— Hai sus odată, îi șuieră Ierusalim în ureche, cu o patimă ce nu era deloc contrafăcută.

Și el fremăta, abia aștepta. De vreo trei luni de când era în Paris, încă nu se întâmplase să se întâlnească cu unul dinăștia. Nu dăduseră încă peste locurile pe unde or umbla și nici n-avuseseră timp să-i caute, tot alergând după cerșit și buzunărit și prin parcări să spargă mașini. Marta le povestise la Frankfurt despre perversi de tot felul și ar fi urmat ca odată ajunși la Paris, Edi și Burhuși să-i orienteze spre treaba asta pentru care se știau rodați temeinic pe străzile Bucureștiului. Edi și Burhuși îi neglijaseră însă, poate unde nu prea aveau timp deocamdată, fiind mai mereu plecați după treburile lor pe aici, pe la Frankfurt sau București. Dădeau pe acasă o dată la patru-cinci zile, mai cu seamă că de-acum nu mai era nevoie de instrucție, dacă les enfants de la patrie își depuneau noapte de noapte în palma Martei normele, banii din care să le crească rânza părinților lor...

Banii mi i-ai luat, târfuliță hoată... Marchizul râdea euforizat. Chiar nu-i păsa de bani. Niciodată în viața lui nu dăduse importanță, nu dusese lipsă și nu se lăcomise. Banii sunt un pretext nesemnificativ, meschin, de care lumea se agață, năruindu-se și prăvălindu-se în hăuri luciferice, și de care se agața și el când era nevoit să iasă în lume să-și caute ființe vii și fragede. Încă simțea nevoia uncori, deși cel mai adesea bătrânețea,